

Oberoendeförklaring – jag står utanför Scientologikyrkan

Mitt namn är Stefan Tunedal.

1979 kom jag i kontakt med L. Ron Hubbards filosofi Scientology. Jag har bara gott att säga om filosofin. Filosofin är en sak, kyrkan en annan. Denna oberoendeförklaring gäller bara kyrkan.

Eftersom jag vet vad som pågår inom Scientologikyrkan så har jag, så länge som jag inte sagt upp medlemskapet, accepterat vad som sker. Därför lämnar jag.

Orsakerna till min oberoendeförklaring är i första hand:

1) Nya föräldrar åker ut ur Sjöorganisationen

Jag gillade verkligen det jag läst, texter skrivna av Hubbard, som handlade om barn, föräldraskap och familj. Hubbard har, anser jag, alltid visat en tydlig omtanke mot barn och föräldraskap, något som också jag kände själv – jag ville själv ha en stor familj och ser mödrar som vår tids hjältar.

Sjöorganisationen är den organisation inom verksamheten som bär det högsta ansvaret för filosofin och etablering av organisationen.

Så kom en order; fr.o.m. 1986 var personalmedlemmar i denna Sjöorganisation tvingade att lämna organisationen ifall de blev föräldrar.

Jag fick kunskap om denna order ganska snart, någon berättade om den och jag kände obehag över det jag hörde, som ett tryck mot mellangärdet. Jag förstod att grundaren inte låg bakom men bara det faktum att en sådan tanke, att kräva barnlöshet hos personalen, kunde föras fram och beordras, detta var ett slag mot min respekt för rörelsen.

Jag pratade med någon, minns inte vem, men personen föreslog att jag skulle ta reda på mer. Jag ville också försöka förstå det och undersöka de bakomliggande orsakerna och bokade därför ett möte med en högt uppsatt personalansvarig på basen i Clearwater, och vi träffades i hans kontor. Det var svårt att få kontakt med denne man, svårt att titta rakt på honom. Han vred t.ex. huvudet åt ena sidan när jag sa något. Vi pratade en stund men han var mest förtegen och verkade misstänksam mot mig och mina frågor. När jag bad om att få läsa ordern så vägrade han att visa mig den och sa att den bara studerades av personalmedlemmar. Det var inte långt ifrån att vi blev osams men där slutade iallafall mina frågor – dörren hade stängts, tänkte jag. Jag trängde undan det, men jag har då och då genom åren påmint om att det finns en sådan regel och det har varit som att ta tag i ett elstängsel, varje gång.

Jag har nyligen tagit del av vittnesmål (referens #1a+b) om att denna regel bidrog till aborter inom Sjöorganisationen.

Med tanke på vittnesmålen om aborter så känns det idag surt; surt för att jag då, 1986, svalde den dåliga smaken i min mun och gick vidare. Jag borde ha fullföljt

mitt missnöje mot denna order mot föräldraskap, jag borde ha ställt till med en scen och antagligen blivit utkastad på kuppen (det tror jag faktiskt att jag skulle ha blivit). Hade jag gjort det så skulle jag ha känt mig stoltare idag. Nu, 24 år senare, tar jag konsekvenserna av det jag såg men blundade för. Bättre sent än aldrig, förstås.

När jag först hörde om regeln hade jag ingen tanke på att någon skulle kunna tänkas göra abort på grund av den. Nu, idag, förstår jag att aborter var att vänta och att det hänt.

Det finns säkert olika åsikter om hur allvarlig denna order om barnlöshet är. Jag kan själv inte acceptera den – finner *ingen* ursäkt.

En kvinna i Köpenhamn

Ett exempel på hur anti-föräldraregeln slår mot livet självt handlar om en ung kvinna i Köpenhamnsorganisationen som skickades från Köpenhamn till basen i Clearwater för en lång utbildning. Meningen var att hon skulle återvända efter utbildningens slut och börja arbeta. Hon var borta i flera år och när hon kom tillbaka till Köpenhamn förälskade hon sig i en man och blev gravid efter c:a ett år. Hon bestämde sig för att behålla barnet och hennes man bestämde sig för att stödja henne. De var på grund av graviditeten och ordern om barnlöshet tvungna att lämna organisationen, vilket de också gjorde.

Jag har själv lyssnat på avskryvård, vulgär kritik mot denna unga kvinnas beteende, kritik som går ut på att hon varit oansvarig som erhållit denna utbildning för att sedan "klumpigt" bli gravid, och det antydde t.o.m. att hon blev gravid med flit för att slippa arbeta. (Efter att ha lyssnat på kritiken, bad jag personen, en medlem av kyrkan, att dra åt helvete.)

Anti-föräldraregeln är inte skapad av grundaren. Tvärtom, så skulle Hubbard, om han levte, säkerligen kasta ut samtliga de som ligger bakom den. Hubbard hade själv flera barn och skulle *aldrig* ställa ett krav på barnlöshet hos de som arbetade med honom. Det är alltså inte förvånande att de väntade med att införa dessa restriktioner tills efter hans bortgång. Detta är min åsikt. Jag baserar den på vad jag vet om Hubbard och på alla de saker han skrivit i syftet att förbättra livet för barn, nyfödda och föräldrar.

Hur destruktiv denna anti-föräldraorder är kommer framtiden att utvisa. Jag tror att den har haft katastrofala konsekvenser redan. Det pratas en del om dålig karma idag. Detta är ett exempel på katastrofal karma, tycker jag.

Anti-föräldraordern finns än idag

Jag kollade och fick bekräftat senast för några dagar sedan att anti-föräldraordern fortfarande existerar. Denna enskilda situation är tillräcklig för mitt krav på oberoende.

Retorisk fråga: Med tanke på att filosofin är så tydligt positiv till barn, föräldraskap och allt levande; hur lyckas man övertyga personalmedlemmar om att barnlöshet är

det rätta?

2) "Rehabilitering" av personalmedlemmar

I mitten av 80-talet, på basen i Clearwater, bevittnade jag personalmedlemmar som sprang omkring i blå t-shirts; ganska många var de. Jag undrade genast vilka de var och vad de gjorde. Jag mötte några av dem och de tittade mig inte i ögonen - de tittade ner i marken - mycket ovanligt.

Dessa personalmedlemmar ingick i något som heter "Rehabilitation Project Force" (ungefär: Personer som är på rehabilitering,) känt som RPF.

Och så fick jag höra historien om vilka de var och vad de gjorde. Denna kunskap gavs mig från en tillförlitlig källa, och RPF var ingen hemlighet på något sätt.

RPF:arna var personalmedlemmar som gjort misstag i arbetet och som "hantering" flyttats till detta projekt. Under den tid de befann sig på "rehabiliteringen" fick de inte prata med andra än med de som också befann sig i samma sits. De arbetade inom området med underhåll och annat och en del av tiden gick till studier. Och de fick inte se dig i ögonen.

Redan med denna kunskap hade jag oerhört svårt att acceptera idén med detta projekt men det blev värre: En del av dem befann sig på projektet i år, ja år! Dessutom; de som var gifta fick inte umgås med sin äkta hälft under tiden som projektet pågick.

Speciellt minns jag en man i femtioårsåldern, jag såg honom flera gånger på basen i Clearwater och han gjorde ett intryck på mig; hans stolta hållning, hans sätt att arbeta. Han var alltså tvingad att jobba och studera det som någon annan sa till honom att studera, från det att han steg upp på morgonen tills det var dags att sova, med mycket korta matraster. Han fick inte prata med folk, han fick inte uppleva romans eller sex, inte träffa sin fru om han hade någon. Och detta kanske pågick i år! Detta var en man som redan gett upp lyx och eventuella barn för att försöka göra något gott, jag menar, det här var ingen man som planerade rån av butiker. Livet i Sjöorganisationen är tufft redan som det är och detta liv hade han valt själv. Varför behandla honom så omänskligt? Är vi tillbaka på 1800-talet? Han borde lätt kunna ta ansvar för eventuella misstag och komma tillbaka till arbetet med hedern i behåll, det tyckte jag. Jag tyckte att "rehabiliteringen" såg ut som ett straff och inget annat. Hur skulle jag annars uppfatta det? Vi pratar om kraftigt begränsad fritid, övervakning, dålig mat, begränsat umgänge osv. Detta är ett straff.

Så, är detta Scientologi? Nej, projektet fanns visserligen (till namnet) på den tid då grundaren ännu var på linjerna *men* det hade ingenting av denna förnedrande, sadistiska människohandling, och det var ett kort program på kanske 2-5 veckor. Projektet designades om till vad det är idag - ny, önskad och mentalt brutal behandling av människor. Jag har läst vittnesmål om att vissa varit på projektet i mer än fyra år. (referens #2)

Jag kan inte ge stöd till en grupp som sysslar med ovärdig hantering av människoliv och bara detta projekt ensamt är en tillräcklig anledning för mitt beslut

om oberoende.

Retorisk fråga: Ett rehabiliteringsprogram som ser ut som ett straff och upplevs som ett straff, för personal som inte är brottslingar, handlar det om att lära folk något om lydnad?

3) *Pengainsamlingar med amerikanskt stuk*

I början av 90-talet såg jag mer och mer av att Scientologiorganisationerna gjorde något som kan liknas vid de pengainsamlingar som du kanske sett i amerikansk TV, med "TV-präster" som får upp stämningen och lovar folk en plats i paradiset ifall de donerar stolar. Dessa möten arrangeras fortfarande regelbundet inom Scientologikyrkan och med hjälp av en driven talare (eller flera) utvecklas ett gruppsytryck som förväntas få besökare att donera.

Jag har hört och läst vittnesmål om hur besökare till ett sådant rally inte enkelt kunnat lämna lokalen och också har jag hört om besökare som skuldsatt sig för att kunna donera.

Personligen har jag skytt dessa möten som pesten. Det enda möte av detta slag som jag besökte pågick till efter 3 på natten (jag gick vid 1, tror jag) och det var något av det mest störda jag varit med om; någon stod vid en tavla, hållandes i en markör, väntandes på att någon skulle räcka upp handen och berätta hur mycket som personen var beredd att skänka, medan talaren berättade hur elaka fienderna var, hur han börjat gråta när han förstått hur illa det var ställt och hur starka vi var när vi gick samman, hur vi som var i lokalen var de enda som brydde oss och hur alla de som inte var där just då inte brydde sig alls. (Låter detta förnuftigt?)

Jag såg mig omkring i lokalen och tyckte att de flesta såg ut ungefär som jag själv kände mig. De såg ut som om de fått sina ansikten inslagna.

Nå, jag gick därifrån till slut och jag kände ingen skuld, det handlade mer om en omskakande känsla, som om jag just sett filmen *Shining*.

Jag kom hem och skrev ner mina protester, skickade dem till ledningen och jag fick faktiskt svar som försvarade penga-rallys, utan att kunna visa en text som underlag.

Jag tyckte mig kunna se att dessa rallys snart blev impopulära. Organisationen sökte nya sätt att locka folk till dem: Jag minns ett bröllop som jag och min fru var bjudna till. Det var vänner till oss som skulle gifta sig, så naturligtvis ville vi vara där. Vigselakten var lysande men när det var över kunde vi förvånat bevittna hur bröllopet förvandlades till ett penga-rally, hur arrangören satte igång med att ragga pengar av besökarna från samma plats där vigseln just ägt rum. (Är detta smaklöst, eller vad?) Jag och hustrun lämnade tillställningen omedelbart. Efter några dagar damp ett brev ner i brevlådan med ett klagomål från en ung kvinna som ingick i Stockholmsledningen; hon klagade på oss för att vi hade smitit.

4) *Mapparna*

Organisationen samlar papper om varje medlem i olika mappar, där de dokument och noteringar som gäller just den personen läggs ner i kronologisk ordning. En av dessa mappar handlar om hur medlemmen sköter sig. I mappen läggs beröm och där läggs också klagomål på medlemmen. Denna mapp kallas för etikmappen.

När jag först hörde talas om de här mapparna så tänkte jag inte så mycket på det. Syftet var, fattade jag det som, att avslöja medlemmar som sysslade med ryktesspridning, kriminalitet och sådant.

Jag ser annorlunda på de här mapparna idag: Systemet med dessa mappar, tänker jag, blir som ett vapen i händerna på ledningen. Så vad händer när ledningen inte håller måttet? Jag började också misstänka att mapparna hade olika betydelse beroende på vem du var inom organisationen.

Det finns också indikationer på att organisationen använt mapparnas innehåll för att smutskasta avhoppare i media. (ref 3)

Vemsomhelst kan skriva ett beröm eller klagomål på en annan medlem, skicka pappret till organisationen som placerar det i etikmappen. Jag har inte kollat och jag bryr mig inte om det längre, men i min mapp hamnade t.ex. det klagomål som jag fick från ledningen angående min och min frus "smitning" från bröllopet jag berättade om.

När en person skriver ett klagomål på en medlem så behöver han *inte* skicka en kopia till personen i fråga, vilket naturligtvis innebär att du inte har möjlighet att försvara dig – du vet inte om att klagomålet ens existerar.

Klagomål från vemsomhelst hamnar i mappen: Min ex-fru skrev t.ex. 1992, direkt efter vår skilsmässa, ett osande klagobrev om mig som hon skickade till organisationen och jag fick av en händelse reda på det först flera år senare. När jag läste det så blev jag upprörd.

Under tiden hade hennes brev cirkulerat i organisationen. Jag försökte reda ut soppan och få till en rättelse men gav upp. Det tycktes vara omöjligt att få någon sorts rättvisa eller upprättelse i frågan, som om jag var laglös i ett land av byråkrater. Jag såg inte heller *något* bevis på att någon inom organisationen brydde sig eller att de ens läste mina försök till rättelser. Min ex-frus idéer om mig finns där fortfarande för vemsomhelst att se och det spelar ingen roll ifall hon ändrat åsikt om mig - som man ibland gör när man får distans till ett avslutat äktenskap; hennes brev, skrivet med de känslor hon hade precis efter skilsmässan, ligger kvar med kopior i Danmark, Clearwater och Los Angeles. Vem gillar sån't? Vem vill bli ihågkommen för de åsikter som din ex-fru hade om dig den dagen då ni skildes?

Jag upplevde ingen rättvisa och fick bara bekymmer på grund av organisationens nonchalanta hantering. Om dessa mappar ska finnas så behöver vi Gud-liknande folk i ledningen, alltid.

5) Lögner

När den nya ledningen rapporterat om hur det går för verksamheten så fick jag ett intryck av en oerhörd expansion. (Referens 4). I takt med att jag hörde mer om denna "expansion" så blev jag förbryllad eftersom jag såg en verksamhet som krympte. Jag försökte förklara det med att expansionen hände i Östeuropa och jag

var så säker på detta att jag slutade titta. Det var så absurt att tänka sig att ledningen skulle hitta på alltihop.

Men var finns de då, dessa resultat? Jag har faktiskt inte sett några spår av den expansion som ledningen talar om och jag tror inte att denna expansion existerar.

Dessutom: Ledningen tillhandahåller få uppgifter som går att kontrollera. För några år sedan kom en uppgift om att det finns 8 miljoner scientologer i världen. Det finns ett dokument som, tycker jag, ger en ganska god idé om antalet. (Referens #5)

Så ljuger ledningen? I början var det för mig otänkbart men idag är jag övertygad om att så är fallet.

Sammanfattning

Genom att stå upp mot dessa handlingar som förekommit i verksamheten så har övertygelsen växt om att jag inte kan förbli medlem. I anden drog jag tillbaka min support redan då i början av 90-talet men det var nödvändigt att stänga dörren genom denna förklaring om oberoende. Fr.o.m. idag är jag *inte* ansvarig för vad som görs inom gruppen.

Stefan Tunedal
Skogås, 12 jan 2010

Referenser

- 1a) (aborter) <http://markrathbun.wordpress.com/2010/01/07/samantha-sam-domingo-uk-independent/>
- 1b) (aborter) <http://www.scientology-cult.com/videos/steve-hall-videos.html>
- 2) (RPF) <http://www.scientology-cult.com/the-rpfs-rpf.html>
- 3) (etikmapparna) <http://www.scientology-cult.com/paul-haggis.html>
- 4) (expansion?) http://www.freedommag.org/sites/default/files/special-edition/freedom_magazine.pdf
- 5) (hur många finns det?) <http://www.robertdam-cos.dk/Letter%20to%20ED%20Int.PDF>